

# РЕШЕНИЕ

№ 1851

гр. София, 22.03.2021 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав**, в публично заседание на 24.02.2021 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Златка Илиева**

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **12253** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 46, ал. 2 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е след постановяване на Решение № 13975/12.11.2020 г., постановено по административно дело № 566/2020 г. на Върховен административен съд /ВАС/, Петчленен състав на Втора колегия. С него е отменено влязло в сила Решение № 8-7/06.08.2014 г., постановено по административно дело № С-8/2014 г., ВАС, Седмо отделение. Дадени са задължителни указания, свързани с Решение от 10.10.2019 г. по жалба № 34016/2018 г. по Дело О.Д срещу България на Европейски съд за правата на човека.

Делото е изпратено за разглеждане по подсъдност на АССГ на жалбата на А. М. М. Д., гражданин на С., ЛНЧ: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, БХК – Бежанци срещу Заповед № 3-2731/06.11.2013 г., издадена от Председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ /ДАНС/, с която на чужденеца на основание чл. 42 вр. чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ е наложена принудителна административна мярка „Експулсиране“ и „Забрана за влизане в Република България.“

В жалбата са изложени доводи, че така оспорената заповед е незаконосъобразна, поради неправилно приложение на материалния закон и допуснати съществени

процесуални нарушения. Релевирани са доводи за нарушения на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 13 от Европейската конвенция за защита правата на човека. Подробни съображения за изложени в депозираната жалба. От съда се иска да отмени като незаконосъобразна оспорената заповед.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен се явява лично. Чрез процесуалния си представител поддържа депозираната жалба, като моли съда да я уважи по изложените в нея съображения. Не претендира разноски.

Ответникът – Председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, редовно уведомен, се представлява от юрисконсулт Х., която моли съда да отхвърли жалбата. Представя писмени бележки. Счита, че видно от решението на Европейския съд по правата на човека не са извършени нарушения на чл. 2 и чл. 3, касаещи настоящия случай. Допълва, че не е налице и нарушение на чл. 13 от Европейската конвенция за защита правата на човека, предвид, че А. М. М. Д. не е експулсиран до момента. Относно заповедта излага становище, че същата е издадена от компетентен административен орган, а именно Директор на Дирекция „Миграция“, МВР. Не претендира разноски.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От административната преписка се установява, че А. М. М. Д. е сирийски гражданин, [дата на раждане] в [населено място], С., мюсюлманин, несемеен, без национален документ за самоличност. Същият е задържан на 18.06.2013 г. от служители на ГД „Гранична полиция“ – Р., при опит да напусне нелегално територията на Република България през ГКПП „Д. мост“, с лек автомобил „Мерцедес“, с румънски рег. № В 04 FHN. А. М. М. Д. е пътувал с още няколко лица, сирийски граждани без документи за самоличност. Установено е още, че чуждият гражданин е влязъл нелегално на територията на Република България няколко дни преди задържането му на ГКПП „Д. мост“.

Непосредствено след задържането, чужденецът е подал молба за получаване на статут на бежанец в Република България и е констатирано, че същият е адресно регистриран в [населено място],[жк], Част 1, № 26, вх. Г, ет. 6, ап. 78.

От страна на ДАНС е установено, че А. Д. е участвал във войната в С. на страната на „Д. Ал-Н.“, използвайки имената О. Д.. В периода 2012 г. - 2013 г., цитираната организация е обявена за терористична организация от ООН, САЩ, Австралия и Великобритания, като международната общност свързва името на терористичната организация с „Ал К.“. В хода на проверката е прието за установено, че жалбоподателят притежава военни умения за боравене с оръжие.

При така установените факти, отразени в Предложение с Рег. №

RB202001-001-03-T-6-14766/04.11.2013 г. със същото е направен извод , че лицето представлява заплаха за националната сигурност . На основание чл. 42 вр. чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ е издадена Заповед № 3-2731/06.11.2013 г. на Председателя на ДАНС, с която на А. М. М. Д. е наложена принудителна административна мярка „Експулсиране“ и „Забрана за влизане в Република България за срок от пет години.“

Така издадената заповед за експулсиране е оспорена по съдебен ред от чужденеца, като с Решение № 8-7/06.08.2014 г., постановено по административно дело № С-8/2014 г. по описа на ВАС, същата е потвърдена като правилна и законосъобразна.

Междувременно от страна на А. М. М. Д. е депозирана жалба до Европейския съд по правата на човека срещу България. С Решение от 10.10.2019 г. по жалбата с вх. № 34016/2018 г., Съдът е приел, че по отношение на жалбоподателя с издадената заповед, в частта относно ПАМ „експулсиране“ , ако бъде приведена в изпълнение биха били налице нарушения на чл. 2, чл. 3 и чл. 13 от Европейската конвенция за правата на човека.

Въз основа на цитираното по-горе решение, по искане на чужденеца с Решение № 13975/12.11.2020 г., по адм.дело № 566/2020 г. по описа на ВАС е отменено Решение № 8-7/06.08.2014 г., по адм. дело № С-8/2014 г. по описа на ВАС Делото е изпратено за ново разглеждане по подсъдност на АССГ , със задължителни указания за съобразяване Решение от 10.10.2019 г., постановено от Европейския съд по правата на човека.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган, в кръга на предоставените му правомощия, съгласно нормата на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, а именно, че принудителните административни мерки се налагат със заповеди на Председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ (действаща към датата на издаване на заповедта, включително и към настояща дата).

Настоящият съдебен състав намира, че при издаване на оспорения административен акт не допуснати допуснати съществени процесуални нарушения.

Основният спор между страните се свежда до приложението на материалния закон, респективно и Европейската конвенция за защита правата на човека.

Съгласно чл. 2 от ЕКПЧ, правото на живот на всеки се защитава от закона, а според текста на чл.3 от Конвенцията, никой не може да бъде подложен на изтезания или нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

От страна на административния орган е прието за установено, че жалбоподателят представлява заплаха за националната сигурност на Република България, предвид участието му в организацията „Д. Ал-Н.“, обявена за терористична организация от ООН, САЩ, Австралия и Великобритания, като международната общност свързва името и с „Ал К.“.

Съдът намира, че при издаване на процесната заповед ответният орган не е обсъдил, а е следвало да стори това, ситуацията в С., през призмата на чл.2 и чл.3 от Конвенцията.

Същият не е съобразил, че според доклад на ВКБООН, дезертърството в С. е наказуемо съгласно военния наказателен кодекс от 1950 г. и може да доведе до лишаване от свобода или смъртно наказание. ВКБООН приема, че лицата, които са избягали от военна или задължителна резервна служба или са напуснали въоръжените сили, може да се нуждаят от международна закрила поради политическото си мнение или дори поради приписано им политическо мнение, и/или поради други свързани причини, в зависимост от индивидуалните обстоятелства по случая. Ноторно известен е фактът, че всички части на сирийската територия са пряко или косвено засегнати от един или повече конфликти, ВКБООН призовава държавите да не връщат насилствено сирийските граждани. Тези факти не са взети предвид и не са обсъдени в хода на административното производство.

Видно от цитираното по-горе решение на ЕСПЧ, оспорената заповед, в частта относно постановеното експулсиране реално може да бъде изпълнена и чужденецът да бъде върнат в С., тъй като същият има издаден паспорт. При тези обстоятелства, съдът е приел, че заповедта е валидна, допустима и изпълнима, поради което заплахата от нарушение на конвенцията е реална и търсещият закрила има статут на жертва. Съдът е посочил също, че страната ни не е представила гаранции, че заповедта няма да бъде изпълнена, или че са налице гаранции срещу произволно връщане.

На следващо място съдът е приел, че независимо от съзнаване степента на опасност, която тероризмът представлява за общността, защитата, предоставяна от чл. 3 от Конвенцията, има абсолютен характер и надделява над опасността за националната сигурност.

Въз основа на приетите по делото доказателства, съдът е приел, че връщането на чужденеца в С. би представлявало нарушение на чл.2 и чл.3 от Конвенцията. В тази връзка съдът е изложил съображения, че сигурността и хуманитарната ситуация в С. са претърпели значително влошаване в периода след пристигане на жалбоподателя в България. Освен това е съобразил страха от малтретиране поради дезертиране от сирийската армия, както и съществуващите практики за екзекуция, произволно

задържане или малтретиране на лица –дезертирили или отказващи да изпълняват заповеди . Предвид необсъждането на тези въпроси от националния съд и отдаването приоритет на заплахата за националната сигурност, ЕСПЧ е приел и че по отношение на жалбоподателят е налице и нарушение на чл.13 от Конвенцията. Съгласно цитирания текст, всеки, чиито права, провъзгласени от Конвенцията, са нарушени, трябва да разполага с ефикасни средства за защита пред съответната национална институция.

Съдът съобрази общодостъпната информация относно положението в С., както и личната семейна и бежанска история на жалбоподателя. Намери, че Въпреки продължаващите усилия на правителството и международната общност, почти всички региони в С. продължават да бъдат обект на насилие, като последиците за населението са катастрофални. Увеличават се цивилните жертви, налице е мащабно разселване и безпрецедентна хуманитарна криза. Страните в конфликта извършват тежки нарушения на международното хуманитарно право и такива в областта на правата на човека., включително действия, представляващи престъпления против човечеството. По отношение на бунтовниците и дезертърите, са налице данни, че независимо от законите разпоредби, същите са обект на произволен арест, изтезание и извъсъдебни екзекуции.

Предвид изложеното, съдът намира, че оспорената заповед представлява нарушение на чл.2,3 и 13 от ЕКПЧ, поради което се явява незаконосъобразна. Като такава, същата подлежи на отмяна.

Така мотивиран, Административен съд-София град, I-во отделение, 18-ти състав,

#### РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 3-2731/06.11.2013 г., издадена от Председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ по жалба на А. М. М. Д., гражданин на С., ЛНЧ: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, БХК – Бежанци, с която на чужденеца на основание чл. 42 вр. чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ е наложена принудителна административна мярка „Експулсиране“ и „Забрана за влизане в Република България за срок от пет години.“

Решението е окончателно на основание на чл. 46, ал. 3 от ЗЧРБ.

СЪДИЯ: